

haves Kofstalde. Jeg behøver intet Forslag om dette Punkt, dertil har jeg ikke tilstrækkelig undersøgt Sagen — men jeg lover at sørge for at indhente flere Oplysninger om samme inden de senere Forhandlinger.

Kanfer: Jeg er fuldkommen enig med den foregaaende ærede Taler i, at det vilde være bekvemmere kun at have nogle ganske faa Bestemmelser i en Bygningslov, istedetfor den store Samling af Detailbestemmelser, som den nugældende Bygningslov for Kjøbenhavn indeholder, og som ligeledes det foreliggende Lovforslag vil komme til at indeholde. Men Sagen er, at, om det ogsaa var mere bekvemt, saa vilde det dog snart vise sig ikke at svare til Hensigten, idet Gjenstanden for de paagældende Lovbestemmelser er af en saadan Beskaffenhed, at det er overordentlig vanskeligt at bestemme Noget derom gjennem mere almindelige Regler, hvorunder de enkelte Tilfælde saa skulle kunne henføres. Det synes ganske vist ogsaa strax at være saa rimeligt, at man f. Ex. som af det ærede Medlem herort, skulde have Ret til, uden Tilladelse, at afdele et Rum, der ikke er noget Beboelsesrum, med et Brøddeskilleum. Men Banse- ligheden er netop at afgjøre, om det paagældende Rum virkelig er Beboelsesrum eller ikke, og om det, selv om det ikke i det Dørligt, da det afdeles, er noget saadant, saa dog ikke senere vil blive benyttet som Beboelsesrum. Netop i saa Henseende ere de Byggende altid meget opfindsomme, og det har derfor ogsaa vist sig, at enhver Tilladelse, hvorved der er givet et vist Spillerum, næsten altid er bleven misbrugt. Dette er begrundet i Sagens Natur. Man ønsker ikke den Enkeltes Frihed indskrænket, og under Anvendelse af Loven kommer man imidlertid saa til at gaa videre, end Lovens Tanke var. Det foreliggende Lovforslag er jo iøvrigt kun en ny Ud-gave af Loven af 17de Marts 1856, der er gennemset og rettet, og det Gjennemsyn, som Loven af 1856 saaledes har været Gjenstand for, har været meget omfattende. Først har nemlig Bygningskommissionen, der jo nærmest har haft Leilighed til at lære de svage Steder ved Loven af 1856 at kjende, og af hvis Med-

lemmer nogle have havt Sæde i Kommissionen i hele den lange Tid, der er gaaet siden 1856, gjort Forslag til de Forandringer i Loven af 1856, som den ansaa for hensigtsmæssige. Dernæst have Bygningsinspektørerne, der jo daglig anvende den nævnte Lov, ligeledes udtalt sig om de Forandringer i de enkelte Paragrafer af samme, som de ansaa for nødvendige, forat Loven kunde blive mere brugbar og gjøre mere Nytte. Og endelig har Lovforslaget været undergivet en nøjagtig Prøvelse i Magistraten og Borgerrepræsentationen. Det foreliggende Lovforslag er saaledes paa en Maade et Indbegreb af alle de Forbedringer, som Folk i de nævnte forskjellige Forhold have fundet, at der var Anledning til, og der har nu derved vist sig saamegen Overensstemmelse i det Hele i Opfattelsen, at jeg tør sige, at, om ogsaa der er blevet nogen Meningsforskjel tilbage med Hensyn til Enkelthederne, saa er dog denne Meningsforskjel ikke af nogen synderlig Betydning. Jeg tror, at Loven af 1856 ved det stedfundne Gjennemsyn har vundet ikke alene med Hensyn til de Formaal, som nærmest søges opnaaede ved den, nemlig med Hensyn til Bygningernes Soliditet og Brandikkerhed og med Hensyn til de sanitære Forhold, men at der ogsaa er taget Hensyn til Skonheden, idet man f. Ex. ved Bestemmelsen i § 5 om Indrømmelsen af Udbygninger i en større Høide, hvor disse kunne tjene til Bygningernes Forffønnelse, har søgt at friste Folk til at gjøre deres Bygninger smukkere. Man har endvidere ved en Udvidelse af den ældre Lovs Bestemmelser søgt at gjøre den mere tidsvarende, og jeg negter derfor ikke, at det er min Opfattelse, at, saaledes som dette Lovforslag nu foreligger her, vil det afgive en mere brugbar og tidsvarende Lov end den nugældende, og jeg veed ialfald ikke nogen væsentlig Retning, i hvilken der kunde være gjort meget mere ved samme, end der er gjort.

Det ærede Medlem, som havde Ordet før mig, gjorde med Hensyn til Skovstene opmærksom paa, at man burde stille den For- dring til dem, at de ikke maatte ryge; en saadan Fordring er nu imidlertid i Virkeligheden ogsaa stillet i Lovforslagets § 50, naar der i